

РЕШЕНИЕ

№ 4541

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3956** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуален представител П. П. срещу Решение № 757 от 02.03.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 133 състав по НАХД № 20211110209508 / 2021 г., с което е отменено наказателно постановление № 22 – 007420 от 17.06.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което за нарушение на чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 КТ на Софийски университет „Св. К. О.“ с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Според изложеното в касационната жалба, решението на СРС е незаконосъобразно и неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. В касационната жалба е посочено, че следва да се направи разграничение между наказателната отговорност на физическите лица, която винаги е лична, от административнонаказателната отговорност на юридическите лица, които са обособени правни субекти, различни от физическите лица, които ги създават. Юридическите лица изразяват волята си именно чрез представителите си – отделни физически лица или група от такива лица. В конкретния случай не е ангажирана отговорността на физическо лице, а на

юридическо, в качеството на работодател, която отговорност е обективна. В тази връзка неправилен е изводът на съда, че представителството е неприложимо в производството по ЗАНН, образувано срещу юридическо лице. Според касационния жалбоподател представеното в хода на извършваната проверка пълномощно е общо, тоест в него не е ограничена възможността на упълномощеното лице да присъства при съставяне на акт за установяване на административно нарушение, да подписва и приема екземпляр от същия. Представителната власт на упълномощеното лице не е оспорена и от страна на жалбоподателя в съдебното производство пред СРС. В конкретния случай актът за установяване на административно нарушение е съставен пред легитимен пълномощник и по никакъв начин не е ограничено правото на защита на дружеството жалбоподател, което е реализирано в пълен обем. В съдебно заседание процесуалният представител на касатора моли решението на СРС да бъде отменено, а наказателното постановление да бъде отменено.

Ответникът по касация – Софийски университет „Св. К. О.“ не се представлява, не изпраща представител. Представена е молба, в която е посочено, че касационната жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Според установената фактическа обстановка на 23.12.2020 г. Софийският университет „Св. К. О.“ е сключил трудов договор № РД – 22 – 2858 с лицето А. З. П. с ЕГН [ЕГН], като за така сключения трудов договор на същата дата било изпратено в ТД на НАП уведомление за регистриране на същия. Подаденото от жалбоподателя уведомление не било прието от органите на НАП, тъй като същото съдържало некоректни данни за фамилия на работника, поради което ТД на НАП издало справка от 23.12.2020 г., в която били посочени причините, поради което подаденото уведомление за регистриране на трудовия договор не било прието. За да регистрира по предвидения в закона ред сключения с П. трудов договор, СУ „К. О.“ подава ново уведомление до ТД на НАП, което също не било прието, тъй като не бил спазен тридневният срок за деклариране на трудовия договор, считано от неговото сключване.

Свидетелката Е. С. извършила проверка по спазване на трудовото законодателство от жалбоподателя. Резултатите са отразени в протокол за извършена проверка от 19.05.2021 г. В присъствието на И. Б. – като упълномощен представител на С. университет „Св. К. О.“ и на двама свидетели – св. С. съставила акт за установяване на административно нарушение № 22 – 007420 от 19.05.2021 г. за нарушение по чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ. Актът е предявен и екземпляр от него бил връчен на Б., която при подписването му не възразила.

Въз основа на съставения акт е издадено наказателно постановление № 22 – 007420 от 17.06.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което за нарушение на чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, на основание чл.

416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 КТ на С. университет „Св. К. О.“ с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че наказателното постановление е незаконосъобразно. Основно мотивите на СРС се свеждат до три групи: на първо място, СРС приема, че е недопустимо в производството по ЗАНН да участват пълномощници на санкционираното юридическо лице. СРС приема, че по аналогия с НПК представителството в административно наказателното производство е недопустимо. На второ място, в наказателното постановление са посочени погрешно както името, така и фамилията на А. П. – служителят, със сгрешена фамилия в уведомлението до НАП по чл. 62, ал. 5 КТ, което води до неясноти в обстоятелствата по твърдяното нарушение. Това е отделно нарушение на императивната разпоредба на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, което е определено от СРС като осъществено. На трето място, Софийски районен съд приема, че нарушението формално е осъществено, но с оглед незначителността на настъпилите вредни последици, както и с оглед представените доказателства за повторните опити и инициативност на юридическото лице за отстраняване на допуснатото нарушение, следва да се приеме, че то е маловажен случай.

Обжалваното решение е правилно като краен резултат.

На първо място, следва да се посочи, че ЗАНН не изключва възможността акт за установяване на административно нарушение да се състави и предяви на упълномощен представител на санкционираното юридическо лице. В случая само условно може да се приеме, че е налице „нарушител“, доколкото отговорността по чл. 83 ЗАНН е обективна (безвиновна) и се носи от юридическо лице. Основателни са аргументите обаче, че представеното по делото пълномощно на И. Б. е общо (л. 63 от делото). В него не е посочено, че И. Б. в качеството и на Началник отдел „Човешки ресурси“ на СУ „Св. К. О.“ може да представлява санкционираното юридическо лице по конкретното административнонаказателно производство. Не е посочено и, че този служител може да получи АУАН № 22 – 007420 от 19.05.2021 г. Пълномощното се отнася общо до представителство пред ГИТ, НАП и НОИ. Приемат се аргументите на СРС, че това е довело до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице и до опорочаване на производството по ЗАНН.

Основателни са съображенията, изложени в мотивите на контролирания съдебен акт, че в наказателното постановление погрешно са посочени името и фамилията на А. П.. Действително коректното изписване на името и фамилията на лицето, което е станало повод за издаването на АУАН и НП за нарушение по чл. 62, ал. 5 КТ е от съществено значение за законосъобразното протичане на производството по ЗАНН. Всъщност причина за конкретно развилото се производство по ЗАНН е било погрешното изписване на фамилията на новоназначения служител – вместо „П.“, в уведомлението е посочено „П.“. Във второто уведомление (л. 15 от делото) името е подадено коректно, но според административния орган не е спазен 3 – дневният срок. Обосновани са мотивите на СРС, че това е нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Нарушението е съществено, доколкото е довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че случаят не може да се квалифицира като маловажен. В наказателното постановление е прието, че отговорността на СУ „Св. К. О.“ се ангажира на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във вр. с чл. 414, ал. 1 КТ. Конкретната разпоредба, която установява задължение, което не е

изпълнено от юридическото лице, е чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5 от 19.12.2002 г. Тя гласи, че работодателят следва да поправи грешките в уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ в тридневен срок от датата на връчването или получаването на справката по ал. 1. Съгласно ТР № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС, ОСС на I и II колегия съдът има правомощието да преквалифицира нарушението, описано в НП като маловажно по смисъла на чл. 415в от КТ. В мотивите на това решение е посочено, че специалният състав на маловажно административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН. Административнонаказващият орган е посочил в НП лаконично защо според него не са налице предпоставките на чл. 415в, ал. 1 КТ.

В молба депозирана по делото на 17.06.2022 г. процесуалният представител на жалбоподателя е поискал присъждане на съдебни разноски. В отговора по касационната жалба е поискано присъждане на разноски и за двете съдебни инстанции. На първо място, разноски за развилото се пред СРС производство не се дължат. Това е така, защото те не са поискани пред първата инстанция. По отношение на претенцията за разноски пред касационната инстанция липсват доказателства за реално платени суми в полза на адв. И. М.. По делото – и пред първата и пред втората инстанция – са представени единствено пълномощни за адв. И. М.. Липсва договор за правна помощ, респ. липсват каквито и да било доказателства за реално изплатен хонорар.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, АПК, вр. чл. 63в ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 757 от 02.03.2022 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 133 състав по НАХД № 20211110209508 / 2021 г.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.